

Csapás, ítélet, kísértés vagy próba? Jób nem tudja, a barátai sem. A „háttér”, amelyből az egész kiindul, az Úr trónja előtt történik. Jób kegyes, istenfélő emberként élt. Ez Istent dicsőíti, mert Ő teremti meg bennünk az istenfélelmet. A bűnös ember magatartása az, hogy nem marad meg Isten tiszteletében: ismeri (ismerhetné) Istent az alkotásaiból, mégsem dicsőíti (Róm 1,20–21). Ha valaki mégis ezt teszi, az azért lehetséges, mert Isten ezt érthetetlen kegyelméből megteremtette benne. Tehát a Sátán vádja Isten ellen szól: az az istenfélelem, amit Jóbban kimunkált, nem valódi; Isten nem képes megtartani Jóbot az istenfélő életben, ha bajok érik.

Ez a célja annak, amit Jób elszenved: hogy kiderüljön, hogy Isten meg tudja őrizni a hívőt attól, hogy elveszen (hogy elveszítse Istennel való kapcsolatát).

Jób ezt nem tudja. Ő szenved, mert elvesztett mindent, amiye a földön volt: vagyonát, gyermekeit, egészségét. A „miért”-re Isten nem felel. A barátai próbálnak válaszolni, de Jóbnak nem erre van szüksége. Ő imádkozik, a beszédeiben többször is megszólítja Istent. A barátai ezt nem teszik. Ők „mondják, amit tudnak”, amit „kikutattak” (5,27).

Jób egyszer fent, egyszer lent van. Van, amikor csak a láthatókra néz, mint itt: „az ember nem kel föl, ha egyszer lefeküdt”, máskor azt mondja: „tudom, hogy az én Megváltóm él... testemben látom meg Istent”. Itt azt mondja: nincs tiszta ember, máskor arról beszél, hogy ő igaz, tiszta a lelkiismerete (31. fejezet), vagyis megtesz mindent, hogy megtartsa Isten törvényét.

Így látja önmagát: nem tiszta, de Isten ne ítélje el (14,3), mert mindent megtesz, hogy tisztelje Istent. Ennél tovább nem jutott, és a barátai sem tudták tovább vezetni. Ma sem tud tovább jutni az ember a saját erejéből, kegyességéből.

Valójában nem „tovább kell jutni”, hanem meg kell fordulni – meg kell térti. Ez csak Isten igéjének a hatására történhet. Jób is akkor tér meg – akkor tart bűnbánatot – amikor az Úr beszél hozzá, ő pedig megvallja, hogy „most saját szememmel láttalak”. Addig „csak hírből hallottam rólad”, nem ismerte személyesen Istent, de erre volt szüksége.

Mi is hírből hallottunk Istenről: az örömhírből. De ahogyan Jóbon nem segített, amíg csak emberek szavát hallotta, rajtunk sem, amíg emberi beszédként fogadtuk. Amikor felismertük, hogy azon keresztül Isten hív minket, akkor lett örök életünk, kapcsolatunk Istennel.

Jób „egyszer fent, egyszer lent” volt, amit mondott, abban volt hit is, hitetlenség is, de az Úr biztos kézzel tartotta. Önmagát akarta megdicsőíteni, mint ma is, a mi megtérésünkön és másokén keresztül. Mi már nem azt kérdezzük: „még az ilyen embert is törvénybe idézed?”, hanem ezt: „még az ilyen embernek is kegyelmet adsz?”, amilyen én vagyok? A magunk életén keresztül láthatjuk legjobban, hogy Istennek minden lehetséges. Dicsérjük Őt ezért? Vagy hitetlenkedünk, aggodalmaskodunk, lázadunk? Minket is biztos kézzel tart még ezekben az időszakainkban is: „senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből” (Jn 10,28), de nem akarja, hogy ilyenek maradjunk. Sok próbát ad, és egyikben sem tudok megállni magamtól – de egyre jobban megismerhetem Őt, megtanulhatok nem aggodalmaskodni, hanem hinni, hogy Ő akarja megdicsőíteni magát a bajok ellenére, vagy azokon keresztül is, sőt azt akarja, hogy én tudjam dicsérni Őt.

Sőt imádkozni is megtanít azokért, akik „félrekezeltek”, rossz tanácsokat adtak. Azért tették ezt, mert ők sem ismerték – vagy magát az evangéliumot, vagy csak azt, hogy mi Isten célja egy adott helyzettel, próbával. Azért könyöröghettek, hogy ők is megismerjék, amit én megismerhettem. Ezzel erősödjön az ő hitük is, és így valóban a „barátaim” lehetnek, olyan

testvérek, akikkel egymásért is imádkozhatunk, hogy meggyógyuljunk (Jak 5,16), és akikkel közösen bizonytságot is tehetünk – Jézusról, aki még minket is megtartott.

„Hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aránynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre.” (1Pt 1,7)